

PROLJEĆE 2021.

PROLJEĆE 2021.

Lovranska Draga 09.04-11.04.2021.
Galerija Laurus Lovran 27.04.-15.05.2021.

Umjetnička akcija PROLJEĆE 2021. iz projekta ČETIRI GODIŠNJA DOBA koji već niz godina izvodi Grupa umjetnika: Damir Božić Pišta, Branko Lenić, Melita Sorola Staničić, Damir Šegota, Deni Šesnić, Jasna Šikanja, Predrag Todorović. Gosti na projektu su Zoran Majstorović i Slaven Tolj.

DAMIR BOŽIĆ PIŠTA

VIGVAM, ambijentalna instalacija, drvo, konopi 320 x 200 x 200 cm

BRANKO LENIĆ

BRAJKOV VRH, kombinirana tehnika; drvo, gips 60x52 cm

ZORAN MAJSTOROVIĆ

10 IMPROVIZACIJA U LOVRANSKOJ DRAGI, tekstualni i grafički notni zapis
Serija 10 zapisa na notnom papiru A4

MELITA SOROLA STANIČIĆ

SKIDANJE SJENA, akvarel i olovka na papiru, serija 8 crteža A4

DAMIR ŠEGOTA

TRAVA IZ AMSTERDAMA, LOVOR, ambijentalna instalacija, 20 metara kvadratnih

DENI ŠESNIĆ

REFRAKCIJA-LOVRAN, ambijentalna instalacija, pleksiglas, voda, promjer 50 cm

DAMIR ŠEGOTA – DENI ŠESNIĆ

D.Š. & D.Š. ambijentalna instalacija, leća, lovor, trava, 21 metar kvadratni

JASNA ŠIKANJA

KISHNI, tuš i kiša na papiru 24x33 cm
Serija fotografija u boji 3 fotografije u nizu, svaka 9x13 cm

SLAVEN TOLJ

SLAV., objekt u prostoru 90x40x30 cm

Umjetnička organizacija P.A.L.

**LAURUS ON-LINE Digitalna prilagodba programa
MINISTARSTVO KULTURE I MEDIJA 2021.**

Izložba sufinancirana sredstvima Općine Lovran i PGŽ

Autor fotografije: Deni Šesnić

“PROLJEĆE”

Damir Šegota, Melita Sorola Staničić, Damir Božić, Branko Lenić, Deni Šesnić. Pridružili su im se Slaven Tolj i Zoran Majstorović. U mislima možda i Predrag Todorović. Autori ciklusa “Četiri godišnja doba” u svom nepredvidivom metronomu inspiracije, “Zimu” su stvorili u jednoj zimskoj zimi, a pokazali nam je u ljetu. Jedno su “Ljeto” ostavili tom ljetu. Njihovu “Jesen” s nestrpljenjem čekamo.

Ali “Proljeće” su stvorili u proljeću i pokazali nam ga u proljeću. U sinkronicitetu autora Ciklusa uvijek se dogodi doslovno. Pa je tako i u “Proljeću”. Direktni su i beskompromisni prema prirodi, prema prirodnom, prema sebi. Podsjećaju nas na ritmove života, na eha njihova ponavljanja. Na nestajanja u beskraj. Na nemoć da mu izmaknemo. Ostaje sve tako čak i kad Deni Šesnić okrene svijet naglavačke igrajući se vizurama postavljajući nas u zemlje čuda (i čula) pa kao da zna da ćemo čuti nekog Kušeca koji nam recitira da “aprilske kiše nisu kao druge, da aprilske kiše otapaju tuge...” dok ležimo na zelenom plaštu ambijentalne instalacije “Trava iz Amsterdama, lovor...” Damira Šegote. Doslovan je. Jer trava je prava. I kad to shvatimo prestaje šala. Riječima koje kao koraci zvuče, vodi nas u ritam ponavljanja, mijena, mijenjanja, fragmentiranja i poništavanja u zrnca gorkog Toljinog intimnog lijeka “Slav..” kojem kao da mu se ruga, kao da ga prezire, kao da ga vješa. Transparentno odlaže neupotrebljivo smeće. Kao neku nevoljenu i neposloživu zalihu umjetnog mira koji nam na brodmanovski sličnom plaštu od suhog lišća može razbacana slova pretvoriti u note. Pa vidimo razbijenu muziku Pana. A on se pita dal da svira, dal ima smisla...Tu mu se pridružuje Zoran Majstorović. Iako djeluj kao da nas podučava kako biti, crtovlje kajdanke s Berkeley-a, očito siguran da ćemo ga tako a prima vista moći slijediti, ispunjava riječima, uputama, čak i utilitartističkim imperativima o autentičnosti, primordijalnosti. Stranim nas riječima distancira od boli materinjeg. Ali nas uspije ujedno odvesti u svjetove koji postoje prije riječi, u svijet jazza u kojem improvizira s Denijem Šesnićem.

Uvijek nepokolebljivo feminina, Melita Sorola Staničić prati sjene. Strpljivo ih čeka da dođu. Ne dira ih. Ali dotiču one nju. Postaju sve veće, postaju sve manje. Nježne su njezine sjene. Takve paze da nas ne zasjene sjene straha, aveti kraja, otkucavanja vremena. Aveti savjesti. Ali ona ih razlije u bjelinu... i “Skine sjene”.

Autor Damir Božić i njegova zavidna zadivljenost perjanicama i njihovom “sve je sveto” filozofijom u kojoj se čovjek može pretvoriti u kamen, životinju, drvo, bilo što, “Vigvamom” kaže da je sve u prirodi povezano. Pa i vigvam sam postaje šaman u razgovoru sa svojim snom ili svojom vizijom. Noću ga Deni Šesnić obasjava kao putenu strast, u kojoj možemo zanesno nestajati ili koja nam može izmicati i izmicati i izmicati i razliti se u ozbiljnim plavetnim repetacijama neuhvatljivosti, galaktičkog udaljavanja uz konstantu iluzije blizine, iluzije razigranosti. Kao želje. Želje autorice Jasne Šikanje u “Kishni”? Bez dvojbe da. Bez dvojbe i želja nas svih.

Čini se kao da je Branko Lenić pješčanik pretvorio u moćnu stijenu. U moćni štit. Nepomičan je. Svjetlucavi kristali te zovu, ali ih ti ne možeš dozvati. Ne možeš ih zavesti. Ne možeš ih promijeniti, premjestiti, doraditi. Zaista čuva. Kao što su i autori zatvorili proljeće u četiri zida galerije. Da ga očuvaju.

Mirjana Lenči Pernar
Gost Ciklusa